Hälsning till hemmet.

1 vers.

I den stilla kyrka natt och dag jag står
vid skeppets kant under himlens
stjärnklara tak på port mig satt.
Under himlens höga tak här jag tjärran
vingeslag, kvalad som en ängel
mot sol, mot sjö och sky.

Refräng: Hälsa dem där hemma,
hälsa far och mor!
Hälsa gröna ängen,
hälsa lillebror!
Om jag hade vingar flöge jag med dig!
Och de kära mäkta hälsa dem från mig!

2 vers.

Lilla svala, fladdra borg, dag och natt och natt
och dag, följer dig till målet fram med
bredd vingeslag. Svala, lätt och ömt på
mig, gärna flöge jag med dig. Hemma
på den kära vången grön. O, svala här min bön!

Refräng: Hälsa dem där hemma
hälsa far och mor!
Hälsa gröna ängen,

Hälsa Lisebet!
Min bästa Lauras följer på sin dig!
Sälla, flyg till hemmet, hälsa det från mig!

vers 3.

Långt bort och så högt mot nord,
Öst och väst här på vår jord
Hur många mycken, men så långt
från hemmets jord.
Hundra och tusen mil, skiljer
oss från hemmet emil.
Säg i ögat taken med och tag
från hälsning med.

Refräng: Hälsa dem där hemma,
hälsa far och mor!
Säg dem att vi glömma
oss som från dem for.
Vilet ha vi vårat högt som hemmets vrå,
Hälsa dem där hemma, hälsa dem
i Vrå.

Emmie Nilsson
19 3/10 23.
A Lundsberg

Ett kärleksminne.

vers. 1.

Djupt i mitt hjärta inne,
Djupt i ett kärleksminne.
Lyssande tal i tiden långt in i
evigheten dar.
Som i påvekan ömma, låt mig om
denne drömmen! Är som kommit,
dagar, som kommit jag ej kan glömma.

vers. 2.

Minns Du, den stora stunden?
Minns Du, den vackra gruen,
kommande blå ryttaren, som
vi på lek bjöd ko?
Sitt upp i vår dansen, gav Du mig
blommor vid vägen, skänkt Du den lilla,
lyckan och friden och salighetsglansen.

vers. 3.

Sedan dess har dagar glidit, vi både en
kamp har stridit. Avskedets tal vi
lidit, ingen den andra famn.
Både vi burit mycket, både vi burit tunga.
Ingen flyger strömmen, men åtminstone!

Kommen, jag hör Herre Gjunga.

Text. 1–3.

Om Han dig ur Jungen, som Lyrnan
lik Jungen? Du, som är förgången
Kommen ej mer igen.
Band kempas och Kröte
Lungt var att dig mista.
Men, in i det sista, jag dig följa vill.

Annie Nilsson
19 3/10 23.

Lilla Mor.

vers. 1.

Vart jag än går i världen,
vart jag än hänsin for,
Har jag med mig på färden
minnet av lilla mor.
Aldrig hon kärden klaga
fast hon var trött och sjuk
Tvingades hon att aga, skedde det blott med
smek.

vers 2.

Lugnet vid sjön och linden
stå nu ej längre kvar.
Ensam jag är och vindens
kyst genom dalen far.
Kor stoden gått i mullen,
sen redan många år.
Som du lilla kumen dukid en stjärna stär.

Refräng 1–2.

Aldrig jag glömmer mors kära
små händer, smala och vissna,
knäppta till bön.
Jesus små händer, som smekte så ömt.
Så nu det vackraste minnet, som jag gömt.

A. H. 19 3/3 23.

Skärgårdspiken.

1. vers.

Bland skärgårdsöarnas fjärran like
var Östmans Grete klädd, klond, med
smultronby. På jorden blev hon mitt
himmelrike och båten blev hon Kärlet

i Stormens gny.

vers 2.

Bland skär och klippor, där lä'n
skutan, när fäst Skuga ligger på
en klippas grund.
När mörkret fallen på kärt krig
rutan, vi sitta hopa där i trygghets
skuld.

vers 3.

Men livet ger icke sunday barn,
den kärda möda vänn så lät oss beskåd.
Med tro och kärlek vi dock oss hava för
alla grund, som lura på vår färd.

Refräng: Min skärgårdsflicka till pumpt
och pricken. Du en åkta flicka
av det fina huvet är. Så väg vi
gunga tack le och sjunga. Då vår båt
tillbaka oss mot hemmet bär.
Min skärgårds Greta, Gimmeln skall du hita,
ryggande vi nå över Kalgan blå. Från lilla
vår hygga hamn i skärgårdens famn.

A.V. 19/10 23.

11.

Höstsonnen sjelfva.

vers. 1.

Min sommarflykt, nu skuggan växt,
till stjälen åter återvänd.
I höstens famn, i regnets fall,
den lägre sol en saga all.
Hur livets ängd i dalglans låg min själ
glad på spegelsjö, och lärkan sång
mot molnfri höjd och sång en drill
på glad och nöjd.
Nu mörkna leden nu lyckans pänger
och vägens slår mot öregad strand!
Min trasiga sommar på samt förgängen,
en blekt en dröm i längtans land.

vers. 2.

I gamad skog jag ensam går, mitt stjälen
ligt av snälla skri.
Min saga mark den döden tyrat,
och löven falla likt och tyst.
Så gamen allt på denna kurt, så
skäpas det av nöd och lust
Men uppå himlen jag en, hur läpte-
stjälnen mot mig ler.

En sommar kommer, då skön och rolig
en ändlös dag av salighet. Då får
jag njuta en hela dag och skåda glad
Herrn Kärlighet.

Refräng: 1–2.

Men sällan är en dag så mycket gåtta,
den tunga på så mycket gåtta.
Och sist de får, o, själ, det först
en sommar, som ej följs av höst.

Alf. 19/7 23
10

Såpbubblor.

vers I

Sämtlunda jag drömmer var dag
om lyckans fägnta land. Snövita
slott skimra i blått på en förtrollande
strand. Slotten är byggt av korallen
pärlor och klara kristaller.

Refräng: När jag blåser lätta bubblor
skimrande mot himlen blå.
segla på färd spegla en värld, dit min

lyssta tankar gå. Hvem lyckans
drömmar mista brusit sin färg o glans
liksom mina bubblor brista i sin jämsta lätta dans.

vers II

Smärt jasmin, blek rosmarin kranta
vitt slättes kupal, På drömmarnas år
gjuter jag tårar
Fram i den gyllne gondol. Färrad i
sol glansen skimrad slottet av guld o rubiner.

Refräng: När jag blåser lätta bubblor
skimrande mot himlen blå, segla på
färd, speglar en värld dit mina lyssta tankar
gå och lyckans drömmar mista brusit sin
färg och glans liksom mina bubblor
brista i sin jämsta lätta dans.

Bertha Ringdahl
19 4/10 23
å Sunds lassaret.

Lugn vilar sjön.

vers I

Lugn vilar sjön kring berg och dalar
nu breder nätten ömt sin arm. Om
fjällens rösle ej mera talar. Den slumrar
in vid skogens barm.

vers II

Lugn vilar sjön när aftonvinden lätt
av sky bäjger bord vid bön. Om blommor
böjer sitt huvud sänker. Från boden
fromt sin aftonbön.

vers III

Lugn vilar sjön så fredsamt vinka.
De ljusa stjärnor glänsa blå. Var
fyst bör ställa du människohjärta. Snart
även du skall nå.

N. J. 19 6/10 23

Barndomshemmet.

vers I

Glöm aldrig bort de här nu i dåtid
barndomshem. Där först du skådat ljuset.
Och älskad blev av dem. Vem än med vånd
att tänka på den fader mörder blev. Glöm
aldrig bort de här nu i ditt barndomshem.

vers II

Ständigt nu de dig sakna de
länkar nyss på dig. Och deras varma hälsh.
Dig följer på din stig. Om plikten än dig
kallar dig till skiljas ifrån dem. Glöm aldrig
bort de här nu i ditt barndomshem.

vers III

Glöm ej din huldes fader som för dig
stävat här. Bär bilden av din broder nu i
ditt tjänsta bröst. Och systern som dig
älskat O glöm ej heller dem. Glöm aldrig
bort de här nu i ditt barndomshem.

R. J. 19 6/11 23.

dalar
om
minnet

till
man
en

19 6/10 23

Barndomsminnen.

vers I

Vid besök i Barndomshemmet. Mången
plats för mig så här väckte nästan glömda
minnen från den tid jag bodde här där
den gröna trädgårdsgränsen här den
djupa gamla brunn. Med den mossbevuxna
klinkon som har läskat mången mun.

vers II

Fastän främlingar ha huset är dock
allt som för det var när som barn jag
sprang omkring här. Att jag nu i
minnet har. Hyss den mörka vinds vrår
där som barn jag var så rädd. Ser jag
genom damm och dragsnät och
här står min lilla bädd.

vers III

Stat jag drog den fram från mörkret
där den länge varit gömd då jag tyckte
mig så väl kunna av en sång ej glömd
den min moder tjöng så ofta när jag låg
i denna bädd. "Hysl mitt barn nu skall
du stra ängla vaka vid din bädd."

vers IV

Som jag lyssnade musiken blöng tiz
grå och bön en vän. Och jag förd's till
min barndom. jag var back grå nytt
igen. Och när det åter sängdags vid den
dunkla skymningen är jag vid min säng
som fordom bekjands vid mammas kn vän.

vers V

Tårfuktsfull bön handen läggen på
mitt huvud om igen och med förtröstning bön
jag sitter läsa efter Herrens bön. Denna
bön så skön så enkel lärgad vid min moders
famn. "Fader vår som är i himlen Helgat
vards hör ditt namn.

vers VI

Bönen slutad grå min kudde med en
godnatt kyss jag är halvt i sömnen nu jag
beder "Gud som haver barnen kär" och min
moder böjd vid sängen beder innerligt
och önt här min bön mitt barn välsignas
håll för världens fiuid det gömt.

vers VII

Dock om är det endast minnen jag

blir aldrig barn igen och min
dyra barn Gnodden dick jag lämna
ödinge den onn förmaningarna kära,
Gästa lyst min på min stig från min
barndom ja från vaggan dö till
Gravens höja dig.

N.J. 19 6/10 23.

Wänlar på Far.

vers I med öjon lela
Far - Söta små barn i ~~skymningen stå~~
Många förbi deras fönster gå. Följa med
öjonen alla dem som ifrån staden nu
vända hem. Wänd på Far.

vers II

Gästa som går på till sjelfs år
skaka bedårkesam till barna hår naman
han har emot intan stöte stirrar tills nacken
blir stel och trött. Wänlar på Far. Wänlar
på Far stirrar mot gatan och Wänlar på Far.

vers III

Anna Maria vid hans sida står
söt liten docka på fyra år gula små

slå

Lockar hemåt kinden får rödnen
grända och tårn stå rakt var grå får
vi ja vi må bo hos hon. Vänlig gråsår.

vers IV

Men lilla bebe är Kristian. Han ser
sin längtan ej stryka han jaga bra
bort min bröst runt. Därför han
tänkte han kommer snart kommer
ej snart --- Omsorgsfullt vaktar han
Kommer får.

vers V

Länge de stå där de sötta små.
Många dörr i deras fönster gå. Ändlingen
röjd är det ja minsann. Alla de störta
mot dörren fram. Nu kommer han
nu kommer får. Hurra högt de jubla
Nu kommer får.

D.J. 19 $\frac{F}{10}$ 23.

Den italienska flickan.

vers I

På italiens rejden där min vagga
har stått och mitt barndom hunnit förbi.

den var. Där jag ägde ett hem
vid den stilla flod där jag hade
både fader och mor.

vers II

Där jag strövade kring full av frid
och fröjd. I min dalad och blomstrande
fält då tjöng jag min vita sång glad
och så höjd ängen gång under
blomstrande fält.

vers III

Men den tiden har flytt mina stunder
är vuxit riken grå vädrighet dryg. Låt
mig se det är redan det gjädde år
sen min fader grå klagfältet dryg.

vers IV

Och jag drömde så ofta liksa
så glad som grå dockorna mitt just nyss.
Då helt glömskig min gingande års
födelsedag. Jag blev väckt genom en kyss.

vers V

Och min moder som lades i graven
innan kort och den dagen den glömmer jag ej
De bästa jag ägde de blev mig bort.

och de mullade graven igen.

vers VI

Här är skönt det är sant här inderlig
mörk. Och skön drömmande sommar sol
glans. Och hur ville jag leva och här ville
jag dö. Om icke ödslighet fanns.

vers VII

Men kyssen o säg mig var finner man den.
Ej dem flyr mig så vild och kall. Ty för den
som på jorden ej äger en vän.
Gräfds livet är ödslighet och kall.

vers VIII

Så farväl då min barndom min
drömmande värld så kys aldrig mera
jag skåda dig får. Ni jag vaknat under
drömmarnas kyrkliga kus och jag.
Fällt många saknadens tår.

N.J. 19/10 23.

Fredsång.

vers I

Varför skola människor strida, varför
skall det flyta blod. Varför skola alla tider

blott för mänsens övermod. Friden
är och skall förblifva livets högsta pris.

vers II

Allas är vi jn lika, födda att
samma ätt, dåliga såväl som rika
bo vi samma människoråt. Warför
skall den starke dö. Så den svage nedersla.

vers III

Warför skiljas man från maka
Warför taga barnen strid. Warför skall de
små försaka blott för krigets fagert bröd
Lägga allra ypperst mellan sig och sina arj fred.

N. J. 19 8/10 23.

Den blindes klagan.

vers I

O du prövningens tid med dn jordiska
strid Inte förhäller du dig i ditt skepp. Du
torkar ibland med en gisslands hand som
förutan den dödliges kropp.

vers II

Du har gjort så mot mig givet rätt åt
min stig hämta lir åt en vårlands mod

Du har mödat mitt väl givet dem
i en själ som duger ett blomstrande fröd.

vers III.

Under gryningens dar då jag barnämnd
var lyste bokek en blomstrande stig
Jag såg glädje och frid under träbarnas
lid Fiken ej farar som störjade mig.

vers IV

Uti Tröjre -- en by såg jag dagen i gry
i den första från himmelens rund. Där fick
vänligt ett barn gick en moder tom gav
denna glädje åt fridelsens stund.

vers V

Jag minns hojan där stod nämned
gbitkands flod! Den var från min rätt
Herlizändå. Friden stads där runn var grå
Kärlek ej som medan solens fölk rikt dampyra.

vers VI.

Sedan barndomens vår och dess behande
år med allt barnsligt och nöje var förbi kräder
Ynglingen fram som mig tröstade min famn
ej med allvarsdt lycka däri.

vers VII

Med en himmands själ sade sån
himmel farväl räckte blanden åt brödrands
mor. I en sång med en bön nyss till
Gud över sjön gick min väg och till
Bornholm jag for.

vers VIII.

Här gick allt mig i hand. Och jag
drömde ifrån blott om lycka och gyllene tid
men mig drömmen bedrog och ett hån mig
slog med ett skratt av den jordiska strid.

vers IX

Så du yngling som står i din blomstrande
vår hörsta ej gråt en kraftig gestalt. Dina
mål gröna stig ligga dolda för dig vart
du går allestädes överallt.

vers X.

Jag såg himmelens ring i allt klart
rymd omkring inga tordönen för dankamm
låg med en blixt med en knall göras mig
till det hall som blir det sista i världen jag såg.

vers XI.

Ensamdig jag går med ett hjärta som står

så ovarligt vid Lidmans arm. Ingen
fröjd för dig emv. Här i livet jag tar
Ingen tröst bröt en tuckands bänk.

vers XII

Jag går ängstligt och mats allt omkring
mig är mats. Bland faror ländes och nöd
Ej en tid såsom för ty för varje mans dröd
om jag lägger mitt tårdränkta bröd.

vers XIII.

O. du smilands mörka med din
mörkande klädd varför blev det åt mig så bestämt
Varför har du en dröm blott en klagande
ström som förmörkar mitt sinne allt jämmt.

vers XIV

Jag har mats och barn dessa lättbundna
flärk. O. min Gud som förbarmande har
Tag du dem i ditt hägn deras livsväg ej stäng
gör dem styrdd ty de ha ingen far.

vers XV.

Så slutar jag min sång. Med en tack
än en gång. Du min himmelske vän. Ty
jag lärde blott lovsjung till dig.

D. J. 19 8/10 23.

Farmarflicka.

vers I

Överallt hör man jämt samma
visa att landet är sänkt än stan. Men
den han blott städerna prisa som sitt
vid annat är van för mig är det ängslig
att blicka upp mot skorstenar gardar och hus
ty jag är en farmarflicka som föddes i grönskoljus.

vers II

Det stadsborna gäspa i sängen förbrymta
till tjäl och till krypt. Då driver jag komma
på aftgen och ser hela solen gå opp den
friskaste luft får jag drickа den hjärtate
klomdroft därifrån ty jag är en farmarflicka
och byter ankel ihen jag vill.

vers III

Se solen en blodsröda skyar den vinder
sitt himmelska ljus och skärens glans ty
förmår vid vindens ombordiska kans
"God morgon" må kommorna viska
ur skogen går välkomst i klang. Ty jag är en
farmarflicka som älskar mitt farmarland.

vers IV.

En gosse jag har må vi vita, som
är vacker o stolbränd i hyn, när vi
två tillsammans arbeta. Hurra då två
glädjen i hyn. Med kropp vi i fram-
tiden blicka. I höst skall han köpen
fam och hyska sin samarofficka
som bud vilken gröjd till sin barn.

vers V

Sen lever jag fort mina dagar o länge
alls icke lät som jag syssla i fält o
i hus ar o hjunger som jag blivet van, min
stång och två ögon stum blicka med
stråtlands hälsh grå min. I afton jag
lyckliga flicken skall möta på
grönskande stig.

Ö. N. J. 19 8/10 23.

Det är länge länge sen.

vers I

Det är länge länge sen men du minnes
det nog. Ty ibland skins blott en som mitt minne
helt bedrog. Jag i minnes kompisar till dig

sakta för in. Kärlekssjöden
Kärlekshvad då jag drömde du var min.

Refräng: Det var sol det var vår det var glans
över glittrande fjäd och ditt gyllene hår
var min hela min strålande värld. I den
blick du mig gav fanns livslyckans jubel
ja låg som det blånande hav min
famnar min hud.

vers II

Minns du skogens tvenne stig
där jag först mötte dig
Minns du bänken var vid sjön
steg gad av en lummig björn.
Minns du allt som ej förr sagt
och vi hände ja ändtlig
vilken oförklarlig makt
som för samman hjärtan två.

Refräng: Det var sol det var vår det var glans
över glittrande fjäd och ditt gyllene hår
var min hela min strålande värld. I den
blick du mig gav fanns livslyckans jubel ja låg
som det blånande hav min famnar min hud

vers III

Låt mig drömma än en gång om den
tiden svunnen. Låt mig glömma livets trång
Låt mig njuta dig på nytt. Låt mig komma
hem din trind bakom bergen vid din
i ett hjärtum sagoland. Låt oss tillsam vandra in,
Rosängen det var hon det var vår den var glans.
vår gittrande gård. Och ditt
gyllene hår och min hoja
min strålande värld, i den blick
du mig gav hela livslycksens gåtor
jag läst och det blånande hav
min tanken min tröst.

H. J. 19 6/11 23.
H. J. 19 6/11 23.

På Roine strand.

vers I

Jorden bävar och klockan klingar
klockan klingar på Roine strand
Svanen flyger med vita vingar
flyger ensam till modens rand.
Vågens vindar i tåren gå
som skimret och själ är blå.

och jag sjunger om lilla Ingalill
sjunger ensam på Stora Stenstrand.

vers II

Fader min är en björk i skogen
moder min är ett vindkast
Bröder min är ett at på hagen
systrar min är dimmorna
Ensam är jag lik hedens gräs
Ensamt ödigt och vidsträckt.
sjunger sjunger om lilla Ingalill
sjunger ensam på Stora Stenstrand.

vers III

Om den stålande solen visste
om den visste mitt hjärtas hår
att det stålande stora hon dricke
skulle sjunka i kvällens dån
Sjunka, sjunka i kvällens famn
men jag viskar min älskling's namn
sjunger sjunger om lilla Ingalill
sjunger ensam på Stora Stenstrand.

D. 19/11 23.

Wem är din vän.

vers I

Wem är din vän du unga sinne
så länge du på lycka tror.
men bryr ock ej är du sjuk med försinne
så mycket din lycka hjul tillbaka går.

vers II

Wem är din vän kinkande lockamaten
I sjön din bondens lyckliga dag.
Vej hon har fått en högre plats vid staten
Och nimes knyppast vanligen från var

vers III

Wem är din vän kankända den
dig glaset skuffade vid ett munkert lag
Vej du har förlöst var blott vid kalaset
hark var din vän din bror en ända dag.

vers IV

Wem är din vän mån hon som förgyckat
Dig hopen vänskap vittid livets strut
Och drunna sökt hans hjälp han dröm reglat
En hon vill hjälpa reglat lömt fönt.

vers V

Wem är din vän sen snabba nyckel spred sig.

Ack du stå tätt am bast bredvid
Kan dess grå axlar hvit medömkund med dig
men ät gemnad är att kämna dig.

vers VI

Men är din vän vid lyktans tol gått ender
vid kvällen skymmer! Så blek vänden
grå din kvickel stå.
Men viken dig dess dill bestämmer
Men är den hvem vid din dörr sjå.

vers VII

En vän jag vet dig tillbin mycken tjänst
Fast blek gråhvit hon känner dig igen
Skuggornas hon fröjds dig med smärta
Som är och blir den enda samma vän.

Hj. 19/6 23.

Luciaserenaden.

I vers.

Djupt ner i hvarets blå
vandra vi tysta
Kan över höjden dröj
vid bäcken vaka
Säg vill du vara vår

Kom stig i båten med
Sankta Lucia
Sankta Lucia

2 vers.
Se hur grottön blå
drypper å dirkar
Se hur stå hisen grå
stjärnorna blinka
säj vill du segla med
Kom stig i båten med
Sankta Lucia
Sankta Lucia.

3 vers.
O, skönn vagnoli
i vallen vilar
till härligt carpori
grottön du bilar
hemmet för grace
Evermore Hosanna.
Sankta Lucia
Sankta Lucia.

Lilly Johnsson
9 17/12 23
å Lunds Lasarett.

Lyckans land.

vers I

Vid en väg på en sten satt en liten flicka barn fötter bara, ben magen som en sticka men hon var så glad ändå hon med skälmska ögon då vid en väg på en sten satt en liten flicka.

vers: II

Kom en liten gosse där stannade förlägen upp å vandring stadd jag är kanske rätt väg jag skall vandra Lyckans land till dess hjärtan fagra strand Kom en liten gosse där stannade förlägen

vers: III

Och den lilla flickan log, hennes ögon blänkte, vägen dit den vet jag nu just där sol sig sänkte. Då går gyllne strålars spång över haven skall gå mitt emot gång och blondlila flickan log hennes ögon blänkte

vers: IV

Intet vet jag det utom en gossen hittade vägen kanske står han kvar där än hittande förlägen hittande förunderlig grå ögon

skrattande och grå. Intet vet jag dock om gossen trivdes där.

N. J. 19 14/11 24.

Lappflickan.

vers: I

Bland björnens skyhöja snötäckta fjäll, bland grönskande lövor där ligger ett fjäll: Där växte jag upp liten lilla i knoppe där lärde jag blicka mot himlen upp.

vers: II

Mitt barn var då unga dess dröm var då lik man aldrig en klarare drömj jag får gå vår arm uppå guld, min Gudd vak över hvilk jag blunde i världen dess sydd och skuld.

vers: III

Vissa vindsvalor flyga kring fjällarna grå. Inom Kåtan gar fågn och låt lyftkorna små och bland klippor och snö liten Lappflickan går. Och jag sjung som man sjungen i ungdomens vår.

vers: IV

Då lyfte en himmelsk längtan min
höga ande bort land som bland
fjällarna låg. Se dess bländande
prakt och jag flydde där bandommens
öglor kring bygden stått vakt.

vers: V

Så svävar jag sakta så vida omkring
och skådar i rätten mäng underbar syn
men jag längtar iblind dem till fjäll
bekants trakt till min hembygd där
modershemt glänsar i blandt

vers: VI

Jag vänder jag åter till hemmet en
gång och sjunger bland oriens fjällar
min sång. Sjunger glad och förtrojd
och med jubblande fröjd går min
sång mot den klandrande himlens höjd.

Dr J. 19/11 24.

Jubelsång:

vrs: I

På kvä för Gud vi må nedfalla
Och tacka för vår nådens år. Allt godt
oss i hans hand befalla. Då vi hans
Kärlek smaka får.
II: Han skapat oss i liv och död. Och
möter oss med himlens bröd.

vrs: II

O, må vi fröjdesång då klinga. Till
Sion över berg och dale! O må den tron vi
andk vinga! Upp till Guds hjärta bröllopssal
II: Där själen blivar vunnen den. För Lammet
Faders tröne den

vrs III

O, hvem skönt att äga tryggt. Om denna
stora skälighet. Det stylker oss på vindens
Vingar. Igenom jordens svårighet.
II: Vid skapelsen och dagens kyssel. Vi skola
samlas hos vår Gud. Halleluja. Amen.

M.J. - 19 14/11 94.

Den gyllne staden

vers I

Din jaspis mur de gators guld. Din grundsten pärla och safir. Din ängla bemanning vid portens stånd Allt dragen mig dithän ibland

Kör: O, gyllne stad så kär för mig. Din längtan står dit upp ibland. Långt långt bortom allt vad ögat sett är dig Guds kära barn.

vers: II

Uppå dig kastar klar kristall. Ej dunkelhet ej förnyelsevall. Där speglar sig på gatstenen ren Där gå'r ej sol ej måne igen

vers: III

Ej sorg man här ej mörk man ser Ej någon gråt skall dra mer Ej någon mate vid kistans ända Ty stadens hjärta Jesus själv.

vers IV

De helgons här i skrud så skön, kring tronen stå och bära grön. De vandrat långa öknars sträcka dig.

vers: V

Men denna stad så hög och ren är jaspis gud

och ädelsten. Drott för min själ. mot dygdens
är Tyrken och Jesus finnes där

Fj. 19/11 24.

Tillan!

vers I

Bäckfot omsiktan förrädiska
är dessa stora sal
Tåtterna klösorna fjärdingar
uppå en grodas bal
Ett ting dråpar och blåsten
tänk på hemmagård
Tungan på motståndarens länken
och dörrens gård.

vers II

Gå du en sista gång bakom
Hemma hemsöks tiden i förrän
Skandet bör hon ej dra ordens
som är ju värmt i ordens öde
Vad lufta kom ofta och barnets
som skyllning andandet hon på
Hon är ett ord i tiden är glömd

medan dansen går

vers III

Uti en trädgård (strand) mångagenda
skönaste dam, En gäst så ljuv och öfverdrifvan,
som dansen med ädelfrost leding
uhr en ömsint kavaljer
Gjuard Ulrik uhr Sju
Som kommer omkring i tran
medan dansen går.

vers IV

Ändtligen är gjorda skeningsrosorna dockbi
små dansar, dansen i dyrenkilen omringda
omkr är den gråskamfulla
Inträdt ock hos sju jägerdrängar
plats, den är förrätt lilla knapphärtt
medan dansen gått.

vers V

Kärligt omsikan kris stäng a
si dan dansa dal
Fästarna likasom fält ängan
myrå en dansa bal,
Uti dansen och sitten
omkring med kavaljer ung

Morkan där hemma
[illegible] sin mamma liksom dig.
d.-20-11.

[illegible]

Sista dygnet.

II

En sommarkväll på min begravningsdag
på långbrunnsmidsommarafton
så sköna vi kära älskade
och hämta sommarna där ovanför
och stannen kyrkogården
och kyrkan är tyst
Dystert: Så avsomnade hon sista dygnet.
att med kompassriktning österut
på kyrkogården allra bästa kyrkan
och begravdes österut

II

och sina till Stora kyrkogården.
Ja där är det stora ensamma hemmet
och de döda sina vänner och släktingar
och kyrkan mulla täcke av hemmet

Den Psalm jag här kommer att
och vill sjunga är Herr Israhel
Det som är åker och äng Aschelon
och Libanon kommer på Obadi
och glömmer det som är bra jag gör
Det gör så Israhel och så gör jag
Refräng: Så mycket bättre jag dig känner
ju mer jag förnedrar och förtvivlar
jag tjänar fallen stråle gyren
på evighetens ostranär.

D. 19/11 27.

En Sjöman på Skärgårdsgatan!

Del 1

Sjömannen gatan i Västra Skärgårdsgatan Stockholm
Han är ej Sjöman som
Han gått ombord i Stockholms hamn
Vars namn han skrivit upp i Kritt och i Stad
Och som han har hopp och Kärlek till
Och Sin mor
Sin syster
Och Sin syster gatan:

Stundan gungar på vägen
Stigban klirrar i trägen
Ja, se min fagra Svänska gå aldrig i tvar
Uppå de ödsmanda Lilanska svar
Där ormar ängar på stäjer
Vos liten Sänta Lindalm dröjer
Och vän du Skönaste Svänskens trösterunderkund,
Då blir jag alltid så glättande glad.

Vers II

Och vän han Sjunger med Stunden vid fjäranda strand
Han går med fyran i Hand
Och Knyter Svänskens band
Han dricker brandy och gör och han har tider ong's
Min Lampa's ansikte då går han till Rolf's
Sin nya Vän
Han glömmer den
Ofjäls me den
Stundan gungar på vägen etc.

Vers III.

Och vän han ofta å Vita ombein i vår vild
Så ofta hans Hustru så fjud,
Det sant han blandat sig Hud;
Så går han Flicken och vinkar på Svänskens bud

Da° som ändtligt klinojämmanna hund,
Men i oitt hvost.
Som hår en röst,
Som skarpen hvöst.
Skulan jung upp på orjan ske.
Af 1 Kl 25
3

Bättre och Bättre.

Vers I.

Om jag bidan ungautan
Bättre på och byggedin
och ojäbromanargår om oitt år och ore.
Måden stora skrällen kom
Köpte gåjen tokdaför.
Hellre än förgamla kone!
Jag hört att Ihre åt Helsingland
Det hela år mågå,
Så skall omarkan bättre
Innat upp och orja på:
Refräng: Bättre och bättre dag för dag
Barn gådji hjädet dymme!
Hurt å dagarna och alla dehymme!
Om är skämningen å ork

Så dej mot världsberg:

a-a-a-a-a-a-a-a

det gå bättre och bättre dag för dag.

vers II

Fäst och ständigt om oss glatt
mot brasiken skenar och eldar skratt,
kunnat rent mer gå skumrasmist,
om gå nitar som mitten
Sunnbe så det inte lätt,
Gudskelov att man är optimist
Nu kanken gå segrute
å bringa ändra mot på jan.
och så är gå tåget med
så dåligen gå i alen jule.

Refräng!

Bättre och bättre dag för dag
alle så i dåna slängar,
Tyskan säger inte Heil på pengar
Vår snut gubandligt och schalk
Tryggt allt är öken gå:
a-a-a-a-a-a-a-a
det gå bättre och bättre dag för dag.

Vers III

Så har började en diskussion
om hur den rätta uppfostran
den första som är åtta år
Flickan är så delikat.
Man som vacklar dit och hit
så bröt jag den lilla som i fristå
Jag kan den bästa backfisk
Gjöda och tämma
som skall gå om älsk
Ty jag första dock klid!

Refräng:

Bättre och bättre dag för dag
Som blir det så mitt program
Så dom mitt om man och jag och ungar
Så man får dom över dag
Så jag mycket älskar
a-a-a-a-a-a-a-a
det blir bättre och bättre dag för dag.

Dz 19/10 25

Från Frisco till Cape.

vers I

Jag får att du kan förbättra kyssar och smek
att gynna ringar och andra gåvor
att jag kan titta din trånad på och kontrollera
att någon skrämd jag om bröstvårtan är hård.
Jaj å du nöjd och du
god allra förnöjdaste,
var är förstå du går hakorna trygga?
Än först kärlek du mej
å sen kärlek du mej
att även vuxna förgås av mej.

vers II

Du kunde nöjt dej med falskheten och gjorde rätt
du kunde skämt dej till ingenting och förlorat
för då kan hända att jag dej förlåtit igen
att du får njuta av pekoralens ån.
Men du kan omätlighet mej
att du kan rädda mej
samt befria mej ljuset på fatten
så länge jag håller dig
och så länge håller du
så ja du får ge din falskhet fäste.

Vers III

Du skönste Fyrstinnja i gröna rok och gyllene myrtenkrans,
du skönaste Fyrstinnja uti Hjärtat och Tanken!
Dej tröna min själ som den grönskande myrten omgärdar och
Dej ackumlar som de barn en lilja,
Ja som en örtepanja
som pärlfyrpoitelarn
för dess fina gärtna i dessa omgärdar
Jag evinnerligen
allt mig Gunsts
och som Gudinnan omnidish omgärdas.

Vers IV

Om du lugn för att jag om kyrkorna omskrivit
i ett ords Rädet som Gunsts gåtan
Jag evinnerligen för jätt att jag om de Jag
som jag som gärna allt gärna.

De antikaliska
de idealiska
de japanska i gärna och fagra
Gudom i Hjärtan
de i Gudomligan
och att man och kapsyn Gudinnja, Gudinnja

DBJ 19-9 25.

Vem tror Per.

Jag är ordig om det liggur så i dikten
och jämt respekten
Förklara jag
Om de finns något som jag fuskar
Som jämt omgivelserna
Så att säga
Som jag gadden hur mej gick.
Och så skriftspråket vanligt
Som är mycket lik muntan.
Refräng:
Vem tror Per – Vem tror Per
Vem tror Per som går och ljuger!
Vem tar och – Vem tar och
Vem tar och stämmer på mej!

vers II

Jag är så upptagen och jag bryter ut dygden
Att Gud är död
Jag bryter ut
Och om jag är så rädd för att det allena
Om den ska ljuga
Så tittar jag
Och ändå gissar vem Per är mot Per

Den som sysslar med ...
Kärleken är den största!

Böjning:

Han som sysslar med ... han sysslade med ...
Han har sysslat med ...
Den som sysslar med ... den har sysslat med ...
Den har sysslat med ...
Den som ... den som har sysslat med ...
Det är mycket gjort nu.

Övers III

Han har studerat ...
... som är kristen
Alla barnen som där
... lärare
... lärde skulle klara
en kristen.
Där på Farens skrivbord låg
ett och annat om guldpotatis
och den stora tidningen general:

Böjning:

Han kör där - han körde där
Han körde där förra gången
Du går ren - du har gått ren

Du gå var ensam här ögon.

vers IV

Hjärtl. S. A. är ensam estraden
Lik vän "Linden"
som på kvällen
fälla sin tusenarmade skuggbank – tänk! –
en liten yankee
med pannbenet
Yankee kysste en: "I love you"
Förjamfälldyster mig
"Ort" en dörr nästa min!

Refräng:

Du är ett – du är ett –
du är ett stort gemen
som går ett – som går ett –
som går ett mot himlakanten.

J. S. 19/2 15.

En Stjärnenatt.

vers I

Det var en skälvande stjärnklar natt
när min vän Jönköpings dunst
Din blick var rum och gick din kind.

När du smekter ar-tentommarvind
du lätt mig anar en himmel på jord.
I min hjärta jag gömd dig ömt och
du ren spira du är min
det är doft av jasmin
och i själen en sprätt violin.
Tindrande stjärnor i natten
säga vår kärlighet.
Ostörde dromt i rabatten
sköta vid sjön vid.
Tid som du gå jag ej åtin
minnet är allt jag äga kan
Skjutet i min hjärta gråter
och drömmer om skyddet dan.

vers II

Du är den öde på lilla huset
Tomtens dimmor nu vittna de två
Men himlens stjärnor de blinka mot mig.
Likaså vilja de minna om dig.
När du gick bort här på ensamt och kallt
om jag allena dig skådar och i allt
Det är du vid vinden,
himlen ögon den vita

Ty du brade mig till min
Finlands skärgårdsmånen etc.

Kf. 19/8/1926.

Din mun smakar mej mej — dina ögon ja.

Vers I

Hur kan en man dikta sån
kan än i kvinnors mak?
Jo jag dig ser alvit jag ler
en skärgårdsö samt bak.
Din mun smakar mej mej,
dina ögon smaka ja,
Jo jag folkjar och skojar dig
och det jag mest skiner åt
det är när du drycker och mekar,
din kyss jag icke får
din mun smakar mej mej,
dina ögon smaka ja.

Vers II

Förstår jag kanske en dag
En dikts finesser
Och spanar en Venus Eligant
I skamlös repris. Din mun smakar mej mej etc.

Dikt III

Jag är så trött, och jag dig bär
Det ingen är som du,
Och, som en vän, fråga jag ofta
Om du vill bli min Gud
Din mun svara ej, stryj, etc.

Ds 7. 19 8/5 26.

Åh, Åh, Åh. Så jag längtar:
Ystad!

En läkare mätare, som Dack för sig.
Inte vind och sol o lä en underverkans
bättre medicin än ingenting alls.
Som klyver kölen som en fisk, går
med i livets djup, kan tåga livet.
Du en vän som andra men ensam.
Den lust som man ansamt syfte
för klandras men det blir lustyg när
tystnad och vänner påpekar han
tänker då blir det lustigt. Det är så
absurt klandrat och dåligt sätt att
som blir ändå en gång och man kan bara

Vakten så omkring och Karlekens Han
sjunger den Ving: Och. och Och vad jag längtar
Till fjorten sjuns. Och " " vad Och längtar
Till min lilla Vän.

II vers.

Och när han ordet gå kunde
Då klappar dromman bör, så kommer
han ihåg sin mjö om kvinnor och dö
han dessa nu han är på fast i hans
Och och är han ädel fast. Han
Och har Och han lidande. Han bär
de sjung och han synbyra hyra ha
Par så jung. Blickar vattnet Bristalle
ha ser och kvinnor han står engång
så som en Och mig fjäder Och. I
Så Och han de är mitt val. Han talas
ur Kvinn-fjät. så Och han gå vak
Och och hjärta Och Och Och.
Och. Och. Och.

III vers.

Sent innan Och han kommer dygn.
om Och det Så ha glad, så mycket Och
hjärtan mot Och Och Och

Pä nyktra sinnen om morgon, dä jag
det rakast betraktar den natur hvar i
hvarje last. Han har förlorat ro.
Hans omgifvelse har knappast
nägra hafs-. Han är blek. Hans
lins ej "brinner" utan gär att
hans. Det är klart han är förlorad
himmelen är, under jorden som
vi vandra på, intet mera hvar
dagligt, lika hvard vackert hoppas
och förtvifla han och vi, och vi.

Lund. 19/7 27.

1,6 Y0 12/3 $0
36
101
96

VEM ÄR DIN VÄN

VEM ÄR DIN VÄN, DU TUSEN VÄNNER FINNER
SÅ LÄNGE DU PÅ LYCKANS HÖJDER STÅR.
MEN SNART AV DESSA DÅ FÖRSVINNER
SÅ SNART DIN LYCKAS SOL TILLBAKA GÅR.

VEM ÄR DIN VÄN, KANHÄNDA LEKKAMRATEN
IFRÅN DIN BARNDOMS LYCKLIGASTE TID.
HAN HAR FÅTT EN HÖGRE PLATS VID STATEN
HAN MINNS KNAPPAST VAD HAN FORDOM VAR.

VEM ÄR DIN VÄN, KANHÄNDA DEN SOM GLASET
DE SKAFFADE I ETT MUNTERT LAG.
NEJ, DU TAR FEL DET VAT BLOTT VID KALASET
HAN VAR DIN BROR BLOTT FÖR EN ENDA DAG.

VEM ÄR DIN VÄN, NÄR LYCKANS SOL GÅTT NEDER
OCH BLEKA NÖDEN FÖR DIN TRÖSKEL STÅR.
VEM SÖKER UPP DIG, DELAR DITT BEKYMMER
VAR FINNS NU HAN SOM VAR DIN BÄSTE VÄN.

JAG VET EN VÄN, FLY TILL DITT MODERS HJÄRTA
NOG OFTA GLÖMD HON SÖKER DIG ÄNDÅ.
IFRÅN DEN STUND HON FÖDDE DIG MED SMÄRTA
HON ÄR OCH BLIR DIN ENDE SANNE VÄN.

GAMMAL TEXT OCH SÅNG
SOM **FRIDEBORG JÖNSSON**
OFTA SJUNGER.